

מעשה ברואה נכוחה למרחוק

פרק א'

מעשה ברב פרוש, שהתגלה בדמו חיידק נדיר. הוזעקו כל המחלקה סביב מיטתו, קבעו כל עשרות הרופאים פה אחד: בעייתך קשה וחמורה, הנסיוב לחיידק זה נדיר מאד ובדרך הטבע קשה להשיג אותו, האנשים שמחזיקים בו קשים וגאים הם. לא ירצו לשחרר אותו עבורך, כי מבחינתם עדיף שתמות. אבל אנחנו נעשה כל מאמץ, אסור לך לקום מהמיטה, אם תתאמץ או תצא בקמפיין פשקווילים של קופת העיר, זה ידחוק אותם לפינה ולא תקבל נסיוב, אתה פשוט תגסוס.

אמנם, רופא אחד, צעיר ופזיז הודיע קבל עם ועדה: בלבולי מח, הוא חייב נסיוב, בלי זה הרי מתים. כמבואר בגמ' בכמה מקומות שממחלה מתים. הפשקווילים של קופת העיר הרי הם קודש קדשים, ומרן הגר"ק חתם עליהם בכתב ידו כמה וכמה פעמים ואמר שאין להרהר אחר הגבאים. הנה הכנתי כאן פשקווילים שיביאו מיד לשחרור הנסיוב.

ענו כנגדו הרואים, ד"ר בן שלמה עם כל הכבוד, אם לא היית בן של אבא שלך היינו מפטרים אותך כרגע מבית החולים, וכי אינך יודע שכתוב בגמרא גם שכשיש שאלה של פקוח נפש הולכים על פי רוב הרופאים. העובדה שמנהל בית החולים שותק לך כבר שנים מפני ענוותנותו, לא צריכה לגרום לך לחשוב שאתה קיים לבד בעולם. סימני החיידק הזה קיימים כבר 60 שנה (!) וצוות בית החולים בראשות המנהל המסור הנוכחי, והמנהלים המסורים הקודמים, נלחמו מולו במסירות אין קץ ואף יכלו לו, (כל זה קרה לפני שנולדת, אגב), הרב פרוש חי כאן 60 שנה תחת פיקוחם ונותר בריא ושלם. תן לאנשים לעשות את עבודתם. בנוגע להכשרתך המקצועית, אולי מוטב שלא נעסוק בזה ברבים. עצות נתת למכביר לכולם (ובעיקר לרמטכ"ל בעיני צבא), אבל מתי ריפאת, השגת תרופות, טיפלת? קשה לזכור. בשמירת ההגיינה והבריאות אצלך בבית הספר לרפואה שנראה יותר כמו קעמפ יותר טוב שלא נרחיב את הדיבור.

קפץ ד"ר בן שלמה על השלחן, נשכב במלא קומתו, וזעק 'מחאה ניראה', יש לי עוד מאתיים הוכחות בנגלה וארבע מאות בנסתר שממחלה מתים. וידעתם שאיני מגזים.

הסתכלו הרופאים זה על זה, ויצאו לעבודתם הנאמנה לחפש ולשכנע את מי שהנסיוב בידו שישחרר מעט ממנו. ראשית פנו אל "רופא כל בשר" שהוא זה שקובע בסופו של דבר הכל, ובקשו ממנו את התרופה 'סיעתא דשמיא', הוא הודיע להם שתרופה זו מגיעה רק למי ששומע בקולו. והם בקשו ממנו בתחנונים שיסלח לד"ר בן שלמה ולא יעניש את כל העדה בגלל פזיזותו. רופא כל בשר אינו עונה למיילים או לטלפונים, אלא מתוך מעשיו רואים מה דעתו. ואף אמר במפורש כי אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם מומלץ לו להמשיך וליצור קשר עם רופא כל בשר כי הוא תמיד מסוגל לעזור. רצונו הוא שיעזרו לחולים ויקימו את הוראותיו, גם כשקשה. הוא הבטיח שכלל שימלאו את הוראותיו, הוא ירפא גם ממחלות קשות שנחשבות

כחשוכות מרפא, ואף הראה שהוא יכול הכל. גם אם חלילה המחלה לא תירפא, עדיין זה רצונו של רופא כל בשר וחובת בני המשפחה היא לעשות הוראותיו ותו לא.

שנית, פנו אל האוליגרכים המחזיקים בנסיוב המבוקש. אחד מהם הוא ד"ר ליברמן, שביקש מהם בתמורה ענין מסויים. טיכסו הרופאים כולם עצה כיצד לתת לו את מבוקשו, הכינו עבורו כלי מיוחד מזכוכית עדינה. אך ברגע האחרון התפרץ ד"ר בן שלמה בזעקות אימים 'מחואה נירואה' צריכים להציל את הרב פרוש, ניפץ את כלי הזכוכית, כשבעד זה הוא מקבל משונאי ליברמן סכום הגון של כסף, שהד"ר בן שלמה כנראה שומר בצד כדי להציל את הרב פרוש (ככל הנראה הוא פיתח טכניקה מיוחדת להפיק נסיוב מדולרים). כשד"ר ליברמן רותח מזעם מפטיר: בחיים לא תראו ממני עזרה.

האוליגרך השני הוא ד"ר יאיר, שבהינף אצבע יוכל לשחרר את הנסיוב. הבעיה היחידה היא שלא נעים לו מחבריו המיליונרים החילונים ששונאים את הרב פרוש, הוא באופן אישי לא מתעניין בשאלות של דת ומוסר וכדו', הוא רוצה רק שקט. ולכן רמז בסוד לאחרים: אם לא תעשו מזה ענין, לא תעשו קמפיין, נשחרר לכם מעט נסיוב, פרוש ימשיך להתנהג כאילו הוא חולה, אבל באמת הוא יהיה בריא לגמרי, אולי תהיה לו צלקת גדולה על הפנים ושונאיו ישמחו מאד. אבל הלב הכליות והריאות ומחזור הדם יפעלו כהלכה. הוא ימשיך לחיות כך שנים רבות. כל מה שאני צריך זה שקט, עוד הם מדברים וד"ר בן שלמה נכנס בסערה כשהוא מוקף בעדר של 10 עזים אווזות ברמקולים: כפי שאתם רואים התכנסו כאן מליני בני אדם, וכולנו באנו לעשות רעש, כי זה צו השעה, בגמרא מוכח שממחלות מתים, והראיה שמרן זצ"ל מת ממחלה. צריכים לצרוח..... ד"ר יאיר תפס את הרגליים וברח ומאז נעלמו עקבותיו.

ובינתיים בעוד הרופאים עמלים להציל את חייהם של כל שאר החולים במחלקה, ביניהם כל קרובי משפחתו של הרב פרוש. ד"ר בן שלמה מסתובב במחלקה ומנתק את החולים מהמכשירים, קומו וצאו לרחובות, אבא שלכם חולה!! תצעקו שבגמ' מוכח שממחלה מתים! בעוד הרופאים והאחיות רצים במסירות ומטפלים, מאכילים ומשקים, הוא עומד וצווח. אמרו לו: כבוד הדוקטור, רופא כל בשר הבטיח שיעזור למי שממלא אחר הוראותיו, הוא ציווה אותנו לטפל בחולים ולדאוג להם. מתי לאחרונה דאגת לחולה? השיב הד"ר בן שלמה: וכי אינכם זוכרים את פרשת ההפריות? מאות אברכים שלא זכו לפרי בטן עמדו להיכנס עם משפחתם לטיפולים קשים וכואבים, ואני חסכתי להם את כל זאת, צרחתי עליהם בפשטות: לכו מכאן. רוצים ילדים? לא נורא, אין לי מושג מה זה ילדים. לא עשיתי גם אתם אל תעשו. וכי לא הקלתי את הנטל הכלכלי מעליהם? וכי לא חסכתי להם יסורים? וגם צער גידול בנים חסכתי להם!

ובעניי רפואה, וכי לא פתח עוזרי ניקים בחדרי חרדים? וברוטר? וכי לא כתב חוברות הסברה רבות? וכי לא שתל מכשירי האזנה ושילם לחברות פרסום? וכלום אין זה מקדם מאד את תחום הרפואה? והרי עיקר הרפואה הוא כשמסבירים אותה ומדבררים אותה כדת? כל הענין הזה של התרופות, הטיפולים, הוא ענין טפל. המנהל? זקן הוא, בקרוב ממש תעבור ההנהלה אלי, בסיוע ה'נונים' למיניהם, שכחם יפה באתרי האינטרנט ובקוי הנייעס וסקרים שונים מלמדים שאחוזי ההאזנה לקויהם עולים טובא! והמנהל? הוא רוצח שלא אכפת לו מחיי הרב פרוש. מצב זה מחייב אותי לדאוג לרב פרוש באופן אישי.

הרופאים זעמו ונדהמו, הד"ר בן שלמה אמר שהמנהל רוצח. ואילו הרב בן שלמה חס ושלום, המנהל היקר שיחיה לאורך ימים טובים, אני מקוה, הוא צדיק גדול. אני חושב קצת אחרת, אמרתי שהוא רוצח? מה פתאום, התכוונתי לנהג שלו, הוא לוקח אותנו לבית החולים כל בוקר, ומדובר בדרך מסוכנת מאד, זה קרוב קצת לכפר ערבי, זה חשש רציחה! נכון, המנהל מורה לנהג לאיפה לקחת אותו, המנהל מקבל עדכונים ממאות רופאים זוטרים הבאים לדבר אתו ולהתייעץ אתו מדי יום. בל נשכח כי הוא זה שמנהל בפועל את כל בתי הספר לרפואה, וכל החלטה מגיעה משולחנו. אבל עדיין, הנהג שלו הוא זה שקובע בשבילו. והנהג שלו רוצח, וסכנה לאנושות, ולבית החולים, ולרב פרוש. ההוא שגר בבית של המנהל, הכוונה כמובן לנהג. המנהל אמנם צריך גירוד מועט, אבל בעיקרון הבעיה היא בנהג. הוא המנהל כידוע.

וכשניסו לדון בפני מנהל בית החולים בדבר מכתב פיטורין, אמר המנהל בענוותנותו, נחכה, נמתין, שמא יתעשת. אך הלה תחת להתעשת, נעמד על השלחן, נשכב על הרצפה, טעם משהו, והחל צווח: הרי מנהל בית החולים ד"ר בילינסון ז"ל מינה אותי ואף סמך עלי בנקיון כל בית החולים בעצמי. הרופאים הרגישו לא נעים, אבל ניסו להסביר לו שהוא מקלקל כל מה שאפשר, מסכן חיי אדם, ומי שמחליט הוא מנהל בית החולים הנוכחי. וללא הועיל. הד"ר התעקש שהוא ימנה את עוזרו, נ' מהשב"כ, לדובר בית החולים הרשמי והבלעדי.

ד"ר בן שלמה לא מוותר, זו סתימת פיות", אני אפנה ל"קרן החדשה". שאר הרופאים משיבים לו: וכי אינך יודע ש'הקרן החדשה' שונאת אותנו וכל המטרה שלנו היא שלא יהיו רופאים בישראל, שכולם ימותו ממחלות ויפנו את מקומם לערבים. הם נותנים לך מזומן ועוזרים לך בבית המשפט, אבל המטרה שלהם שכולנו ניכחד. "מה זה משנה" צועק הד"ר בן שלמה, "והרי כתוב בגמרא שממחלה מתים". ואל עדר העזים הוא צועק: רוצו למשוך בזנבות האנשים שמחזיקים את הנסיוב, רק אם נרביץ להם הם יראו מה זה. קומו כולכם רקדו כולכם, השתגעו, הורידו רירכם אל זקנכם, שירפו כל מה שזז, הציתו גשרים, הפילו לארץ חומות. שפכו נפט והתיזו שמן, הפעילו את הלהביוורים ותסובבו ברוגטקות, הגיע הזמן לשבור את הכלים. הדפיסו עיתונים עלונים פשקווילים תכתובות קויטלאך ספרים וספרונים, חלקו אותם בצמתים, סעו לאומן ולקבר יוסף, התאבדו מראשי המגדלים, קיפצו לפסי הרכבת, שתו חמרי הדברה. שיפכו אקונומיקה ברחובות. שלא יישאר זנב אחד מחובר במדינה הזו! ובקול שאגה נוראה יצאו שלשים השאהידים למסע הרס מטורף. כשהעוזר נ' שולח לתקשורת הודעה על הפגנת מליון בכיכר רבין.

הגיעו רגעי ההכרעה, הרב פרוש מראה סימנים של גסיסה, אבל עדיין אפשר להציל. רופא כל בשר שלח מסר באופן חריג "אפשר להציל, עשו מה שאני אומר ותיוושעו". ואילו ד"ר בן שלמה? הזמין את האולם הגדול בהיכלי מלכות, הוא עורך אירוע הודיה וריקודים שהוכח שהוא צדק. הנה "ממחלה מתים", אמנם אושרו יהיה מושלם כשהרב פרוש ימות לגמרי, כולל מוות מוחי לפי הלכה כמובן. אך עדיין אין לזלזל בשמחתו ובאושר והנהרה השפוכים על פניו "אני מרגיש שליחות", נטלתי על עצמי את השליחות הקשה להוכיח לכולם שממחלה מתים ואין לזלזל בה. ההוכחה המוחצת תבא בקרוב, אני מקוה שכולם יראו עד כמה נוראה הגזרה כשהיא מתקיימת. אבל כבר עכשיו רואים את ניצני ההוכחה, הנה הנה, קלקלתי ואקלקל, ממחלה תמותו.

ובזה מוכח שאני צודק. והנה, אני רואה את מנהל בית החולים כותב מכתב גלוי לאוליגרך מסויים, והרי אמרתי לכם שיש לעשות פשקוילים, שיבא לבקש ממני סליחה. זה עת למאבק משותף, הכינו לי כיסא. קלקלתי מבחון ואקלקל מבפנים. רגע, אין לי זמן לפגישות, כשאגמור להמית את הרב פרוש, אז יראו שצדקתי בדאגתי הגדולה מן המוות, אז כולם יבקש ממני סליחה. אה, רגע, אני הרב פרוש בעצמו, כשהוא ימות, לא יישאר לי כלום. לא נורא, כל עוד הנר דולק אפשר עוד להשתולל.

פרק ביניים

כידוע לכל בית החולים מוציא מידעון פנימי, המיועד בעיקר לממתינים בחדר המיון, או לצרכי סקירות פנים וחוץ. המידעון הוא דבר חשוב ואי אפשר בלעדיו, אבל מעולם לא היווה ענין מרכזי בתודעת בית החולים. המקום האמיתי והחשוב הוא הספריה, בה נמצאת הספרות הרפואית, והקבצים המדעיים שמוציא בית החולים ובו מאמרים מדעיים חשובים מחוקרים ורופאים בעלי נסיון העוסקים ברפואה.

בעבר היה הד"ר בן שלמה מעורב בעריכת המידעון, והתייחס אליו בפאתוס שיכול לגרום לקורא התמים לחשוב כי מדובר בענין בעל ערך שכל הרפואה מושתתת עליו, ולו רק יקרה משהו למידעון או יתחולל בו שינוי והזזת העורך הלשוני למשבצת של מנקה אסלות, תפרוצנה מגפות נוראות. אי לכך הועבר הד"ר ממעורבותו, והמידעון חזר לפרופורציה של עלון מידע למעוניינים. יש להניח שכעשרה אחוזים מבאי בית החולים הציצו בו בעת שעמום קשה.

מה עשה הד"ר בן שלמה? הדפיס מייד עתון מפואר עמוס וגדוש מליצות ופאתוס כהרגלו. הכריח את כל הרופאים הקשורים אליו לקנות ולממן את הדפסת העיתון. בעוד הרוב המוחלט מתייחס אליו בבוז והתעלמות. התעמולה הזו הביאה למצב שכל מי שקשור בבן שלמה מצהיר על כך שהוא חלק ממפלגת העיתון (עצם זה שבמלה עתון יש נ' זה מחייב שייכות למפלגת הנונים).

וכאן יצא בן שלמה ונוניו ברעידת אדמה!! פצצה!! הלם ותדהמה!! לעיתון הפלץ החדש יש 3% חשיפה, ואילו למידעון הותיק יש רק 10% חשיפה. בסך הכל פי שלש. זה כמובן מוכיח שאין לעשות שינויים בהיתד כי הוא מייצג את הרוב. שומו שמיים! משכו זנבות! צאו לרחובות! דין אללה בחרב! אטבח אל יהוד!!

ושכחו הנונים, שהעובדה שהם כולם מונים 3% מהציבור, לא קשורה לאחוזי החשיפה של המידעון המשעמם והבנאלי, שאינו קדוש ולא חלק בלתי נפרד מכל בית של רופא או של איש שפוי.

לא כדרכינו דרכים!!

פרק ב

מכיון שד"ר בן שלמה עולה לכותרות, בודאי מתעניינים אתם בהיסטוריה שלו. ובכן, הדברים ידועים. לפני כמה שנים, התאספה לה מועצת המנהלים של בית החולים לדיון שגרתי. כשבפתח מופיע ד"ר בן שלמה 'כבוד ראש הממשלה אריאל שרון שלח אותי להצטרף למועצתכם'.

עם כל הכבוד, כחכח המזכיר, לראש הממשלה, אבל הוא כרגע אחרי אירוע מוחי, וכולנו נשמח אם הוא יתאושש. כפי שאתה יודע, הוא מאושפז כאן 2 קומות מתחת. הוא אכן בהכרה, אך נמצא בסכנה וטוב תעשה אם תסייע לו במשהו במקום לדבר בשמו.

מה זאת אומרת, נזעק הד"ר, איזו חוצפה, אתם יודעים איזה זכויות יש לראש הממשלה? למה אתם עמדתם בפרץ במסירות נפש מול הארמיה השלישית? ובאשר לצלילותו, הרי ידוע שהוא מתלוצץ עם רופאיו.

טוב, תודה לד"ר בן שלמה על הדברים, סיכם המזכיר. ונחזור לדיון שלנו.

בפעם השניה הגיע הד"ר מצוייד היטב, שלף פנקסו, הניח רגל על השלחן, והחל לדבר: כפי שידוע לכם עמדתי בקשר קרוב עם ראש הממשלה לפני שנפל לתרדמת. ברצוני להקריא לכם רשימת פקודות שהטיל עלי בפה מלא, בשכבו על מיטת אירועיו, כאן בבית הגדול והקדוש הזה.

וכך עמד והקריא נקודה אחרי נקודה, דברים שמעולם לא נשמעו מפי ראש הממשלה, מהפכה שלמה 'הוכתבה' היישר לפנקסו של בן שלמה.

חברי מועצת המנהלים, חייכו חיוך קטן, והמשיכו בדיונים המעשיים, בתקצוב בית החולים, בניהולו, בטיפול נאות בחולים, ובשאר עבודתם השוטפת. כשבן שלמה ממשיך ומקריא את המינויים שהוענקו לו לדבריו.

אחת התקנות הייתה: "כאשר מגיע חולה לבית החולים, יש לחשמלו, לחבר את החוט האדום ללשון, את השחור לזרת של הרגל, ולהכניס לחשמל. באם נשאר חי יש להמשיך בטיפול", 'אם היה מותר להישבע הייתי נשבע, כמו שאומרים הילדים, שזה מה שהורה לי ראש הממשלה'. מיותר לציין שתקנה זו לא הגיעה אף פעם לפסים מעשיים, וגם בן שלמה עצמו לא קיים אותה. למרות שהרבה לדבר עליה, ואף השקיע את רוב זמנו ומרצו באגירת חוטי חשמל על כל צרה שלא תבא.

כאשר התכנסה האסיפה הדחופה של מועצת המנהלים בדבר הטיפול ברב פרוש, תפסו המנהלים איש מקומו. והחלו לדון בכובד ראש במצב. ד"ר בן שלמה הזדרז והגיע אף הוא ללא הזמנה, אלא שלא נותרו מקומות ישיבה. בלית ברירה נדחף הוא על יד סגן ראש העירייה של הישוב 'נקבים' שהואיל לזוז מעט ולתת לו לגעת בשלחן.

בין כל דרכי הטיפול השונות למקרה של מחלה חמורה וחריפה כזו, רועננו נהלי החירום האומרים, שבמקרה של מה שנראה כקריסת מערכות יש לתת מכת חשמל תקנית, המחזירה את פעילות הלב לקצב סדיר.

ברגע שהושמעה המלה חשמל, החל השלחן לרעוד, ד"ר בן שלמה דחף וטלטל טלטל ודחף, ונראה היה כי רטט דקדושה אווז אווז. "והלז זה מה שאני אמרתי שראש הממשלה שיהיה בריא היה אומר לי תמיד, תחשמל אותם, מכות, מכות, מכות חשמל, זה מה שצריך לעשות. הנה הבאתי אתי חוטי חשמל", נעמד על השלחן והחל שוטח גליל של חוט שחור, כשהוא ממלמל בחדווה דקדושה "מכות, מכות, מכות חשמל".

אחד הצלמים שהיה במקום לחש "ראש הממשלה שיהיה בריא, נפטר לפני זמן מה, חבל שלא עודכנת". והד"ר: "הנה הוא, תפסו אותו, הוא הראשון, מכת חשמל, נו, מדארף מרביץ זיין, תכניסו שם בחשמל, מכות". לאחר ההופעה יצא הד"ר על כתפי חסידיו מלווה בשירת "כולם קדושה לך ישלשו".

אני מקצר כאן עקב הפסקת חשמל.